

Arrest

nr. 259 420 van 17 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen in april 2016 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 21 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 15 maart 2021 gehoord.

1.3. Op 8 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 april 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo en bent u Surinaams staatsburger. Toen u nog zeer jong was, verliet uw moeder Suriname. Toen ook uw vader het land verliet, groeide u op bij uw stiefmoeder L. G. (...). U werd door haar zeer slecht behandeld. Ze beschouwde u als een slaaf en een kuisvrouw en u moest vaak buiten slapen. Het geld dat uw vader u stuurde en dat bestemd was voor bijvoorbeeld schoolbenodigdheden werd door uw stiefmoeder afgenomen. In 2008, u was toen zestien jaar, werd u verkracht door S. P. (...), een man van zevenenveertig die verondersteld werd u te helpen. Samen met uw oma ging u klacht indienen maar de politie deed niets. Toen bleek dat u zwanger was, werd u door uw stiefmoeder voor hoer uitgemaakt. Drie maanden nadat u aangifte deed van verkrachting ging u opnieuw naar de politie omdat u merkte dat er niets gebeurde. U kreeg te horen dat u reeds zestien was en dat ze hun tijd liever staken in jongere kinderen die echt verkracht waren. Bij uw stiefmoeder bleven de levensomstandigheden erbarmelijk en u werd in die tijd ook een keer geslagen door uw ooms. U diende klacht in tegen zowel uw stiefmoeder als uw ooms maar werd andermaal niet serieus genomen door de politie. Op 15 september 2009 werd uw dochter C. (...) geboren. U belandde op straat maar kon uiteindelijk bij uw oma terecht bij wie u ook kon herstellen van uw bevalling. Drie à vier maanden na de geboorte van uw dochter kwam de man die u verkracht had zich excuseren maar u moest niets meer van hem weten. Toen uw dochter er was, besloot u te gaan werken. Uiteindelijk vond u een job in een casino. U startte als kassierster maar werkte later ook aan de speeltafels. Uw dochter ging een tijdje naar de crèche. Toen uw dochter ongeveer een jaar oud was, huurde u enkele maanden een appartement. Wanneer u ging werken, zorgde uw broer X. (...) voor uw dochter. In 2010 kwam uw vader terug naar Suriname en vroeg of u terug bij hem en uw stiefmoeder kwam wonen. Omdat het niet evident was om als alleenstaande de huur te betalen, te werken en ook nog eens voor uw dochter te zorgen, trok u opnieuw bij uw vader en uw stiefmoeder in. Even ging het beter maar toen uw vader weg was, ging het opnieuw slecht. U woonde afwisselend bij uw stiefmoeder en uw oma. Wanneer uw vader even in het land was, ging u daar wonen, anders bij uw oma. Het leven was zwaar en u zag het niet meer zitten. Op een dag kreeg u uw moeder aan de lijn en u vertelde haar dat u aan de grond zat. Uw moeder stelde voor om op vakantie te gaan zodat u even weg was van uw problemen. Uw moeder betaalde uw tickets en u vertrok in april 2016 met een visum dat een maand geldig was op vakantie naar Frankrijk. Toen u uw moeder na al die tijd zag, wilde u niet meer terug. Omdat u de Franse taal niet machtig was, vertrok u veertien dagen later naar uw tante in België. Uw moeder zou u helpen met uw verblijfsvergunning. Uiteindelijk bleek België voor uw moeder, die het Nederlands verleerd was en familie en een zaak had in Frankrijk, geen haalbare kaart. U bleef bij uw tante, uw dochter ging in België naar school en u merkte dat ze blij was. In 2016 zocht de man die u destijds in Suriname verkrachtte via facebook contact met u en uw dochter op waarop u hem blokkeerde. Omdat het allerminst evident was om in de illegaliteit te leven en om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt, besloot u op 21 januari 2020 om internationale bescherming te verzoeken. Het leven in Suriname was hard, u vreest dat u het bij terugkeer opnieuw slecht zal hebben en dat u het niet alleen zal redden. U vreest ook dat bij terugkeer uw verkrachter u of uw dochter zal benaderen. Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw paspoort en een visitekaartje ter staving van uw bezoek aan de psycholoog neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u, ofschoon u in april 2016 reeds de Schengenzone binnen kwam en ofschoon u er zich bewust van bent hier sindsdien illegaal te verblijven, pas op 21 januari 2020, i.e. bijna vier jaar na uw aankomst, om internationale bescherming verzocht (CGVS, p. 6; p. 10).

Uw rechtvaardiging, met name dat u eerder niet wist wat u moest doen omdat uw moeder die u beloofd had u te helpen u uiteindelijk uw plan liet trekken (CGVS, p. 7), kan niet weerhouden worden (CGVS, p. 10). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u duidelijk niet heeft gedaan. Uw houding, met name uw erg laattijdig verzoek, is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts kan er nog op gewezen worden dat uit niets blijkt dat u, die zich in het verleden reeds buiten de woning van uw stiefmoeder heeft kunnen vestigen (CGVS, p. 10-11), bij terugkeer naar Suriname opnieuw bij uw stiefmoeder zou moeten vestigen, waardoor uit niets blijkt dat u bij terugkeer opnieuw met haar problemen zou kennen. Hetzelfde geldt voor uw ooms, die u in het verleden sloegen (CGVS, p. 14). Uit niets blijkt dat u zich in hun nabijheid zou moeten vestigen. Tot slot kan er nog op gewezen worden dat de laatste keer dat u contact heeft gehad met de persoon die u heeft verkracht, was toen uw dochter, die op 15 oktober 2009 is geboren, een viertal maanden oud was (CGVS, p. 15). Sindsdien bleef u nog meerdere jaren, tot in 2016, in Suriname wonen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in die periode ook maar enig probleem met hem heeft gehad. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer met hem problemen zou ondervinden. Dat hij in 2016 één keer met uw dochter, die toen bij familie was, via internet contact opzocht (CGVS, p. 19), doet hieraan geen afbreuk.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat, indien u bij terugkeer naar Suriname toch opnieuw problemen zou ondervinden met de persoon die u heeft verkracht en die u in de jaren voor uw vertrek uit Suriname nooit meer heeft gezien of met uw stiefmoeder of uw ooms, die u in het verleden slecht hebben behandeld, uit niets blijkt dat u naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen u geenszins aannemelijk heeft gemaakt. U verklaarde weliswaar dat u naar aanleiding van de verkrachting en de mishandeling door uw stiefmoeder en uw ooms enkele keren naar de politie ging maar dat de politie nooit iets deed, onder meer omdat de politieagenten die toevallig op het bureau waren uw vader kenden (CGVS, p. 9; p. 13-16). Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u nooit probeerde om in een ander politiekantoor klacht in te dienen en dat u niets ondernam om het gebrekkig politieoptreden aan te kaarten (CGVS, p. 15-17). Uw rechtvaardiging voor uw nalaten om uw problemen elders aan te kaarten zijn bovendien niet door objectieve feiten ondersteunde vage hypothesen. Zo kon u, hoewel er verschillende keren naar gevraagd werd, niet concretiseren waarom een klacht tegen een gebrekkig politieoptreden niet serieus zou worden genomen (CGVS, p. 17-18). Wat de opmerking van uw advocaat betreft dat u als tiener niet veel kon doen kan opgemerkt worden dat u in 2010 meerderjarig bent geworden en sindsdien nog geruime tijd in Suriname verbleef. Bovendien blijkt dat u sinds 2010 geen politieklacht meer heeft ingediend (CGVS, p. 14-15). Sinds uw laatste klacht bij de politie bleef u dus nog een zestal jaar in Suriname. Uit de beschikbare informatie blijkt, betreffende het functioneren van de politie, bovendien dat ze anno 2021, i.e. elf jaar na uw laatste (poging tot) politieklacht, afdoende optreedt in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. In dit verband blijkt nog uit de reeds geciteerde informatie dat, in tegenstelling tot uw bewering dat slecht politieoptreden aanklagen zinloos zou zijn, in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven weg was.

U verwees nog naar de slechte economische toestand in Suriname: u verklaarde dat het leven in Suriname hard is, dat het moeilijk is om er werk te vinden en dat zelfs als men werkt vindt, men gaat werken voor niets (CGVS, p. 18-19). Een dergelijk motief als dusdanig resorteert niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die

uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. U verklaarde in dit verband immers dat u in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt. U slaagde er bovendien een tijdje in om zelf een appartement te huren (CGVS, p. 5 ; p. 16). Uit niets blijkt bijgevolg dat u bij terugkeer naar Suriname niet opnieuw toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt om op die manier een inkomen te verwerven en een huis, studio of appartement te huren. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat er wel degelijk vacatures in Suriname zijn, ook voor laaggeschoolde werkzoekers. Ook kan opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u gesteund wordt door uw moeder die tweeduizend euro betaalde voor jullie vliegtuigtickets (CGVS, p. 6).

Dat u in Suriname niemand meer heeft, dat u er al vijf jaar niet meer bent geweest bent en dat uw dochter hier naar school gaat en het goed doet (CGVS, p. 18-19) zijn motieven die op zich evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België, noch op grond van familiebanden in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf, een goede integratie en familiebanden wenst op te werpen als elementen voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Aangaande het feit dat u hier in België in therapie bent omdat u zich depressief voelt, wat aan het einde van uw persoonlijk onderhoud door uw advocaat werd opgemerkt (CGVS, p. 19-20), dient nog te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal an sich niet betwist dat u mogelijk psychomedische bijstand nodig heeft. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat er psychologische hulp beschikbaar is in Suriname waardoor uit niets blijkt dat u er bij terugkeer, indien u dit nodig zou achten, geen beroep zou kunnen op doen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. Uw identiteit en nationaliteit en de identiteitsgegevens van de psycholoog op het door u neergelegde visitekaartje staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van het motiveringsbeginsel, van “het principe van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingsstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig

inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster duidt op het harde leven in Suriname en stelt dat zij vreest dat zij het opnieuw slecht zal hebben en dat zij het niet alleen zal redden (notities CGVS, p. 8-10). Zij geeft aan er slecht behandeld te zijn geweest door haar stiefmoeder en haar ooms (notities CGVS, p. 10, 14). Tevens verklaart zij dat zij op haar zestien jaar werd verkracht en vreest zij dat bij terugkeer naar Suriname haar verkrachter haar of haar dochter zal benaderen (notities CGVS, p. 9, 18-19).

2.3.5.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat verzoekster er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Meer bepaald wijst de commissaris-generaal erop dat (i) verzoeksters houding, met name haar erg laattijdig verzoek, niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; (ii) uit niets blijkt dat verzoekster, die zich in het verleden reeds buiten de woning van haar stiefmoeder heeft kunnen vestigen, bij terugkeer naar Suriname opnieuw bij haar stiefmoeder zou moeten vestigen, waardoor uit niets blijkt dat zij bij terugkeer opnieuw met haar problemen zou kennen; (iii) ook wat betreft haar ooms, die haar in het verleden sloegen, geldt dat uit niets blijkt dat zij zich in hun nabijheid zou moeten vestigen; (iv) omtrent de persoon die haar heeft verkracht, erop gewezen kan worden dat de laatste keer dat verzoekster contact heeft gehad met deze persoon was toen haar dochter, die op 15 oktober 2009 is geboren, een viertal maanden oud was, dat verzoekster hierna nog meerdere jaren, tot in 2016, in Suriname bleef wonen, dat nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in die periode ook maar enig probleem met hem heeft gehad, dat bijgevolg uit niets blijkt dat verzoekster bij terugkeer met hem problemen zou ondervinden, en dat het gegeven dat deze persoon in 2016 één keer met verzoeksters dochter, die toen bij familie was, via internet contact opzocht, hieraan geen enkele afbreuk doet; (v) bovendien, zelfs indien verzoekster bij terugkeer naar Suriname toch opnieuw problemen zou ondervinden met de persoon die haar heeft verkracht en die zij in de jaren voor haar vertrek uit Suriname nooit meer heeft gezien of met haar stiefmoeder of haar ooms, die haar in het verleden slecht hebben behandeld, uit niets blijkt dat verzoekster naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden; (vi) aangaande verzoeksters verwijzing naar de slechte economische toestand in Suriname, een dergelijk motief als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling, hetgeen *in casu* evenwel niet wordt aangetoond; (vii) betreffende verzoeksters verklaring dat zij in Suriname niemand meer heeft, dat zij er al vijf jaar niet meer is geweest en dat haar dochter hier naar school gaat en het goed doet, dit motieven betreffen die op zich evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming en dat indien verzoekster een langdurig verblijf, een goede integratie en familiebanden wenst op te werpen als elementen voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning, zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, dient te wenden tot de bevoegde overheidsinstantie; en (viii) inzake het feit dat verzoekster hier in België in therapie is omdat zij zich depressief voelt, *an sich* niet betwist wordt dat verzoekster psycho-medische bijstand nodig heeft, doch uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er

psychologische hulp beschikbaar is in Suriname waardoor uit niets blijkt dat verzoekster er bij terugkeer, indien zij dit nodig zou achten, geen beroep zou kunnen op doen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen afdoende argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde pertinente vaststellingen inzake de door haar aangevoerde asielmotieven in een ander daglicht te stellen.

Immers blijkt uit wat volgt dat verzoekster, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3.5.3. Daar waar verzoekster haar laattijdig verzoek om internationale bescherming tracht te vergoelijken met de uitleg dat zij niet precies wist wat een asielprocedure inhoudt, laat staan wanneer een verzoek moet worden ingediend, bemerkt de Raad evenwel dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij reeds in april 2016 Europa binnenkwam met een visum dat slechts een maand geldig was (notities CGVS, p. 6). Zij verbleef eerst twee weken in Frankrijk en reisde vervolgens door naar België (notities CGVS, p. 6). Nadat haar visum was vervallen, leefde verzoekster verschillende jaren in de illegaliteit, tot zij in januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende (notities CGVS, p. 6-7). Uit haar verklaringen blijkt tevens dat zij zich enkel in 2016, net na haar aankomst en toen zij nog over een geldig visum beschikte, bij de gemeente is gaan informeren in verband met haar verblijf (notities CGVS, p. 8). De vaststelling dat verzoekster nadien geen enkele poging meer heeft ondernomen om haar verblijf te legaliseren en zelfs niet geïnformeerd heeft naar haar mogelijkheden in dit verband, ondermijnt de door haar voorgehouden vrees bij terugkeer naar Suriname. Het staat haaks op de door verzoekster voorgehouden vrees voor terugkeer naar Suriname dat zij nagelaten heeft zich te informeren aangaande de wijze waarop zij bescherming kan krijgen en ervoor gekozen heeft illegaal in het land te verblijven – en zich zodoende bloot te stellen aan het risico om gerepatrieerd te worden naar Suriname – in plaats van een beroep op internationale bescherming te doen. Dat verzoekster bovendien, wanneer gevraagd waarom zij uiteindelijk – vier jaar na haar aankomst – besloot om toch een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaart dat zij dit heeft gedaan zodat zij hier kon werken en voor haar kind kon zorgen (notities CGVS, p. 7) is eveneens tekenend en geeft ook geen blijk van een nood aan internationale bescherming. Dat verzoekster dermate lang wacht alvorens enig initiatief te nemen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zij pas vier jaar na haar aankomst in Europa een verzoek indient, hypothekeert dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de beweerde nood aan internationale bescherming.

2.3.5.4. Verder betwist verzoekster nog dat zij bij problemen met de persoon die haar verkrachtte en/of haar stiefmoeder en ooms een beroep kan doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. Verzoekster benadrukt dat zij herhaaldelijk naar de politie is gegaan, doch niet ernstig werd genomen en niet werd geholpen. Zij wijst er tevens op dat een klacht ingediend moet worden in het eigen wijkkantoor, en dat zij dan ook niet naar een ander politiebureau kon gaan. Ten slotte stelt verzoekster nog dat de motivering in de bestreden beslissing dat de Surinaamse politie afdoende optreedt in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten, niet gesteund wordt door recente rapporten hieromtrent. Verzoekster verwijst desbetreffend naar het rapport *'Country Reports of Human Rights Practices for 2020. Suriname 2020 Human Rights Report'* van maart 2021 van *United States Department of State*, het rapport *'Suriname's corruption and money laundering challenge'* van maart 2021 van *Global Americans* en het rapport *'National Women's Health Survey for Suriname'* van oktober 2019 van *Inter-American Development Bank*. Verzoekster onderstreept dat uit deze rapporten blijkt dat verkrachting en geweld tegen vrouwen een wijdverspreid probleem zijn in Suriname en dat de Surinaamse politie corrupt is.

De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Suriname nog problemen zou kennen met haar stiefmoeder, ooms en/of de persoon die haar verkrachtte. In dit verband worden door de commissaris-generaal immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *"Voorts kan er nog op gewezen worden dat uit niets blijkt dat u, die zich in het verleden reeds buiten de woning van uw stiefmoeder heeft kunnen vestigen (CGVS, p. 10-11), bij terugkeer naar Suriname opnieuw bij uw stiefmoeder zou moeten vestigen, waardoor uit niets blijkt dat u bij terugkeer opnieuw met haar problemen zou kennen. Hetzelfde geldt voor uw ooms, die u in het verleden sloegen (CGVS, p. 14). Uit niets blijkt dat u zich in hun*

nabijheid zou moeten vestigen. Tot slot kan er nog op gewezen worden dat de laatste keer dat u contact heeft gehad met de persoon die u heeft verkracht, was toen uw dochter, die op 15 oktober 2009 is geboren, een viertal maanden oud was (CGVS, p. 15). Sindsdien bleef u nog meerdere jaren, tot in 2016, in Suriname wonen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in die periode ook maar enig probleem met hem heeft gehad. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer met hem problemen zou ondervinden. Dat hij in 2016 één keer met uw dochter, die toen bij familie was, via internet contact opzocht (CGVS, p. 19), doet hieraan geen afbreuk.” De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om voormelde motivering te ontcrachten en dat deze dan ook onverminderd overeind blijft. Derhalve is de nood aan bescherming vanwege de Surinaamse politie louter hypothetisch.

Bovendien worden in de bestreden beslissing – volledigheidshalve – wel degelijk terecht volgende vaststellingen gedaan: “Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat, indien u bij terugkeer naar Suriname toch opnieuw problemen zou ondervinden met de persoon die u heeft verkracht en die u in de jaren voor uw vertrek uit Suriname nooit meer heeft gezien of met uw stiefmoeder of uw ooms, die u in het verleden slecht hebben behandeld, uit niets blijkt dat u naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen u geenszins aannemelijk heeft gemaakt. U verklaarde weliswaar dat u naar aanleiding van de verkrachting en de mishandeling door uw stiefmoeder en uw ooms enkele keren naar de politie ging maar dat de politie nooit iets deed, onder meer omdat de politieagenten die toevallig op het bureau waren uw vader kenden (CGVS, p. 9; p. 13-16). Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u nooit probeerde om in een ander politiekantoor klacht in te dienen en dat u niets ondernam om het gebrekkig politieoptreden aan te kaarten (CGVS, p. 15-17). Uw rechtvaardiging voor uw nalaten om uw problemen elders aan te kaarten zijn bovendien niet door objectieve feiten ondersteunde vage hypothesen. Zo kon u, hoewel er verschillende keren naar gevraagd werd, niet concretiseren waarom een klacht tegen een gebrekkig politieoptreden niet serieus zou worden genomen (CGVS, p. 17-18). Wat de opmerking van uw advocaat betreft dat u als tiener niet veel kon doen kan opgemerkt worden dat u in 2010 meerderjarig bent geworden en sindsdien nog geruime tijd in Suriname verbleef. Bovendien blijkt dat u sinds 2010 geen politieklacht meer heeft ingediend (CGVS, p. 14-15). Sinds uw laatste klacht bij de politie bleef u dus nog een zestal jaar in Suriname. Uit de beschikbare informatie blijkt, betreffende het functioneren van de politie, bovendien dat ze anno 2021, i.e. elf jaar na uw laatste (poging tot) politieklacht, afdoende optreedt in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. In dit verband blijkt nog uit de reeds geciteerde informatie dat, in tegenstelling tot uw bewering dat slecht politieoptreden aanklagen zinloos zou zijn, in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven weg was.”

Door louter te herhalen dat zij in Suriname naar de politie is gegaan, dat op geen enkel moment haar klacht ernstig werd genomen en dat zij een klacht in haar eigen wijkkantoor moest indienen en niet terecht kon in een ander politiebureau, doet verzoekster geenszins afbreuk aan bovenstaande motivering. In het bijzonder gaat zij voorbij aan de pertinente vaststelling dat zij zelfs niet geprobeerd heeft om in een ander politiekantoor klacht in te dienen en dat zij bovendien ook niets ondernam om het gebrekkig politieoptreden aan te kaarten.

Waar verzoekster, verwijzend naar verschillende rapporten, betwist dat de Surinaamse politie de laatste jaren goed werk levert en dat men hier terecht kan, stelt de Raad evenwel vast dat de door verzoekster bijgebrachte informatie, die respectievelijk betrekking heeft op onnodig politiegeweld tijdens arrestaties en detenties, corruptie in het land en de prevalentie van partnergeweld en niet-partner seksueel geweld in Suriname, niet van aard is om afbreuk te doen aan bovenstaande analyse van de beschermingsmogelijkheden in Suriname. Meer bepaald toont verzoekster hiermee op geen enkele

wijze aan dat de conclusie in de bestreden beslissing betreffende het functioneren van de Surinaamse politie *anno* 2021, namelijk dat deze afdoende optreedt in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten, niet (langer) correct is. Evenmin volstaat deze informatie om de vaststelling dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, te ontcrachten.

2.3.5.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft vorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar vorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekster de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt dienaangaande evenwel vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Suriname een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het vorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET